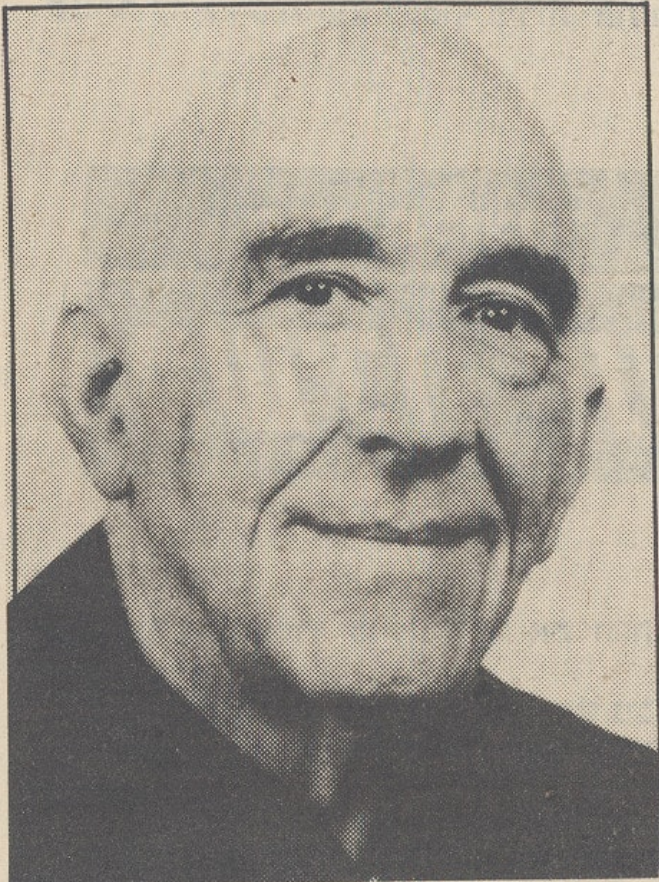
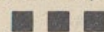

הזדמנות אחרונה

„כולם מטורפים“, אומר שופט בית המשפט העליון לשעבר, חיים כהן. „לא בהכרח עמי פופר. את זה יקבעו בבית־משפט. אבל אנחנו חיים בזמן מטורף. הרצח בראשון־לציון היה יוצא דופן בהיקפו ובאכזריותו, אבל הוא רק חוליה אחת בשרשרת. גם אירוע אוטובוס 405 היה יוצא דופן. הסכנה הגדולה, שאנו עומדים בפניה, היא, שאנו מתרגלים לכל האירועים הללו. אני אמנם הזדעזעתי, אבל לא הייתה לי הרגשה, שהזעזוע הוא נחלת העם.

„שרי הממשלה ניסו לצאת ידי חובתם על־ידי הבעת סלידה מהמקרה, אבל רובם אפילו לא מצאו עוז בנפשם, או צורך בליבם, להביע תנחומים למשפחות הקורבנות.

„אנחנו נמצאים בקלחת של אלימות הדדית, כאילו מתנהלת תחרות בין הרוצחים משני הצדדים. פעם השארנו את מעשי הרצח לצד שכנגד וניהלנו את מלחמותינו שלנו בטוהר ובאיפוק. פעם נלחמנו בהם שלא מתוך שינאה, אלא אך ורק מתוך הכרח. היום השינאה היא כבר הדדית.

„הרצח שאירע בראשון־לציון הוא סימפטום. גם הדברים שאמרו או עשו כמה מן האנשים, שקוראים לעצמם רבנים – נריה, לווינגר – אינם אלא פרי השינאה. לא הבנתי את הרשלנות, אשר בה בחרו להאשים את הרב לווינגר. מבחינה משפטית לא הייתה כאן רשלנות. אבל אולי אני זקן מכדי להבין.

„ההידרדרות הכללית, כולל השינאה שהשתרשה בנו, משפיעה כמובן על השופטים. הרי בתוך עמם הם יושבים. אני לא יודע על שום ערבי, שגרם למות יהודי, שהאשימו אותו אחר־כך בגרימת מוות מתוך רשלנות. אני רואה הידרדרות מוסרית ושיפוטית בכך שאין עוד

שוויון בין רוצחים ערביים לרוצחים יהודיים. „מזלנו, שיש עוד בג"ץ בעולם. אילו היו לנו רק ממשלה וכנסת, בלי בית־משפט עליון, כבר מזמן היינו על פי תהום. אבל אילו היו הזמנים כתיקנם, לא היו משתמשים בבג"ץ בתכיפות כזו. השימוש התכוף בבג"ץ מעיד, שהרשויות אינן פועלות כדבעי.

„כשאני רואה את הנכדים שלי ואת הנכדים של בני דורי, ליבי מתמלא תקווה, שהם יצליחו